

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 258/2017

06.04.2017. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Марином Радосављевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела ситна крађа из члана 210. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Оливере Будаков, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 140/16 од 23.09.2016. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 365/16 од 07.02.2017. године, у седници већа одржаној 06.04.2017. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Оливере Будаков, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 140/16 од 23.09.2016. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 365/16 од 07.02.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 140/16 од 23.09.2016. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ и кривичног дела ситна крађа из члана 210. став 1. КЗ, за која дела му је суд претходно утврдио и то за кривично дело из члана 121. став 1. казну затвора у трајању од 1 (једне) године, а за кривично дело ситна крађа из члана 210. став 1. КЗ казну затвора у трајању од 4 (четири) месеца, те га осудио на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 3 (три) месеца. Пресудом је оштећеном „ББ“ ... досуђен имовинскоправни захтев, те је окривљени обавезан да оштећеном исплати износ од 4.994,07 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом принудног извршења. Истом пресудом, оштећена ВВ је ради остваривања имовинскоправног захтева, упућена на парнични поступак. Окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати суду износ од 18.750,00 динара и на име судског паушала износ од 5.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Кж1 365/16 од 07.02.2017. године, уважавањем жалбе браниоца окривљеног АА, адвоката Оливере Будаков, укинута

је пресуда Основног суда у Новом Саду К 140/16 од 23.09.2016. године, у делу одлуке којом је окривљени АА оглашен кривим због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године, те је у наведеном делу предмет враћен на поновно суђење првостепеном суду. У преосталом делу, жалба браниоца је одбијена као неоснована, а одлука у делу којом је окривљени АА оглашен кривим за кривично дело ситна крађа из члана 210. став 1. КЗ, за које му је изречена казна затвора у трајању од 4 (четири) месеца је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости, благовремено је поднела бранилац окривљеног АА, адвокат Оливера Будаков, а због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 7) и члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и „одбаци оптужни предлог јер је поступак вођен без захтева овлашћеног тужиоца“, односно преиначи их и према окривљеном одбије оптужбу, те одложи извршење правноснажне пресуде.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцена навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, јер је у односу на кривично дело ситна крађа из члана 210. став 1 КЗ, поступак вођен по оптужном акту јавног тужиоца, који није надлежан за кривично гоњење, с обзиром да је ставом 3. наведеног члана предвиђено да се ово кривично дело гони по приватној тужби, уколико је исто учињено на штету приватне имовине. У вези тога, бранилац истиче да је кривично дело из члана 210. став 1. КЗ извршено на штету имовине привредног друштва „ББ“ ..., које је у већинском приватном власништву (више од 70 % власничког капитала овог привредног друштва је у приватној својини), док је свега 29,87 % акцијског капитала у власништву Републике Србије.

Међутим, по оцени Врховног касационог суда, изнети наводи захтева за заштиту законитости, нису основани, а из следећих разлога:

Одредбом члана 210. став 1. КЗ прописано је да ко учини ситну крађу, утају или превару, казниће се новчаном казном или затвором до шест месеци, док је ставом 3. наведеног члана прописано да за дело из става 1. тог члана, ако је извршено на штету приватне имовине, гоњење се предузима по приватној тужби.

Из списка предмета произилази да је окривљени правноснажно осуђен због извршења кривичног дела из члана 210. став 1. КЗ, учињеног дана 15.04.2015. године, на штету „ББ“ ..., а које оштећено правно лице се једним (већим) делом

налази у приватној својини, а другим (мањим) делом је у својини Републике Србије.

Полазећи од наведеног и цитираних законских одредби, по налажењу Врховног касационог суда, иако држава није већински власник оштећеног привредног друштва, већ власник акцијског капитала у одређеном делу, то у конкретном случају, несумњиво даје овлашћење јавном тужиоцу за кривично гоњење у погледу кривичног дела из члана 210. став 1. КЗ, јер у овом случају, предметно дело није извршено искључиво на штету приватне имовине, већ је извршено на штету имовине која се у одређеном проценту налази и у државној својини. С тим у вези, неосновани су наводи захтева, да у конкретном случају јавни тужилац није овашћени тужилац и да се кривично гоњење може предузети само по приватној тужби.

Из изнетих разлога, наводи браниоца окривљеног, да је побијана пресуда донета уз повреду закона из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, су од стране овог суда, оцењени као неосновани.

У вези напред наведеног, бранилац окривљеног у захтеву истиче и повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, коју образлаже тиме да из побијане другостепене пресуде (којом су оцењени неосновани жалбени наводи, да у односу на кривично дело из члана 210. став 1. КЗ није постојао захтев овлашћеног тужиоца за кривично гоњење, са образложењем да се имовина оштећеног не може, сматрати приватном имовином физичког лица, већ да је реч о имовини правног лица чији је делимично власник и Република Србија) - произилази, да је у конкретном случају примењен закон који се не може применити, тачније одредба која више не важи, с обзиром да је искључиво према Кривичном законiku из 2005. године, било предвиђено да се за предметно кривично дело гони по приватној тужби, уколико је учињено на штету имовине грађана, физичких лица, а да је од Закона о изменама и допунама Кривичног законика („Службени гласник РС“ број 85/2005, 88/2005-испр., 107/2005-испр. и 72/2009), па до данас, једини услов да се за предметно кривично дело гони по приватној тужби, то да је учињено на штету приватне имовине .

Међутим, Врховни касациони суд ове наводе захтева, посебно не образлаже, налазећи да су исти без утицаја на правилну примену закона у конкретном случају, будући да је и према једном и према другом Кривичном законiku, за кривично гоњење када се ради о кривичним делима учињеним на штету државне имовине (без обзира да ли је држава искључиви власник или у одређеном делу), овлашћени тужилац, јавни тужилац.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Марина Радосављевић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић